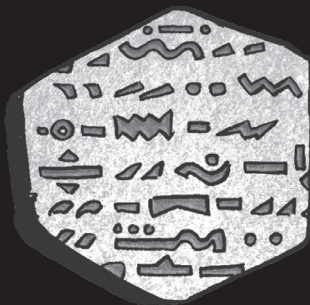

SPIDER-MAN

EEUWIG JONG

STEFAN PETRUCHA

VERTAALD DOOR
BAREND DE VOOGD

δ

MARVEL

EEN

PETER PARKER spreidde zijn vingers en greep het einde van de dikke draad die uit de webschieter aan zijn pols tevoorschijn schoot. De draad trok strak en hij vloog in een sierlijke boog door de lucht. New York vervaagde.

Hoewel de dood van zijn oom in het begin de motivatie was geweest, was er nóg een belangrijke reden waarom Peter als Spider-Man de misdaad bestreed. Hij hiéld hiervan. Slingeren en duiken, springen en je vastklampen, van vlaggenmast naar flatgebouw, kruipen langs muren – het voelde allemaal goed. Doen alsof hij een gewone jongen was, gaf hem echter het gevoel te moeten rennen met loden schoenen. et was niet dat hij zich als Spidey meer zichzelf voelde; het voelde alsof hij meer zichzelf mócht zijn.

Maar vanavond wogen zijn geldzorgen zo zwaar dat hij zelfs niet kon genieten van deze wilde, wervelende achtbaanrit.

Ondanks het scherpe verstand dat de webvloeistof en de webschieters had voortgebracht – ondanks de toenemende kracht, snelheid en lenigheid die hij gekregen had toen een radioactieve spin hem beet op school – bleef Spider-Man tobben over alle dingen die hij níét kon.

Ongelofelijk: ik heb mijn scooter verkocht en kan me nog steeds geen goedkoop bioscoopkaartje veroorloven! Of boeken. Of eten. Om van de huur maar te zwijgen.

Hij liet los op het hoogste punt van de slingerbeweging, voelde zich kort door de lucht vliegen en landde toen op het witstenen oppervlak van een vooroorlogs gebouw.

Als het water niet bij de huur was inbegrepen, zou ik nog van uitdroging omkomen.

Hij ging op een richel zitten en trok een rimpel in zijn masker recht die hem jeuk in zijn nek bezorgde.

Kom op, Parker! Meer dan genoeg mensen hebben niet eens schoon water.

Hij speurde de stille gebouwen, straten en trottoirs af die onder de lantarens glansden, maar er was helemaal niemand.

Meestal kon hij wel rekenen op het pompeuze ‘Ik zal je vernietigen!’ van een schurk of het ‘O shit, daar heb je Spider-Man!’ van een verbijsterde overvaller om zijn luidruchtige gedachten af te leiden. In de stilte hoorde hij alleen zijn eigen vragen. *Wat nu? Op een misdaad hópen, zodat ik wat foto’s kan maken voor de Bugle? Nou... ja... eigenlijk wel, dus.* Hij luisterde aandachtig. Misschien overstemde het stadsrumoer een schreeuw om hulp? Nee, zelfs het verkeer stroomde vrijelijk en soepel voorbij. Een inspectie van de omgeving leverde niet meer op dan een paar foutgeparkeerde auto’s. New York was, voor zover hij kon beoordelen, misdaadvrij. Voor de eerste keer in de geschiedenis. Uiteindelijk gingen de laatste voorstellingen uit. De trottoirs vulden zich met vrienden en stelletjes. *Tijd om naar huis te gaan, voordat Harry terugkeert van zijn date met MJ. Ik wil niet dat mijn huisgenoot en zijn vriendin me betrappen terwijl ik door het raam van onze flat naar binnen klim.* Hij koos de kortste route en slingerde langs de grote warenhuizen in het Garment District, de modewijk. Toen hij een opvallend oud warenhuis passeerde voelde hij een lichte tinteling die zich van zijn vingertoppen en tenen via zijn ledematen naar zijn nek verplaatste, zodat zijn nekharen overeind gingen staan. Zijn spinnenzintuig waarschuwde hem meestal met luide toeters en bellen voor naderend gevaar, waardoor hij soms wegsprong voordat hij wist wat hij nu eigenlijk probeerde te ontwijken. Dit voelde meer als kippenvel door een koude windvlaag, niet meer dan een zweem van onrust. *Ik wil te graag. Het is vast helemaal niks. Parker, wanneer word je nou eens volwassen?*

DE 89-JARIGE SILVIO Manfredi stond alleen in het vervallen gebouw en bedacht dat hij het verlangen om volwassen te worden al heel, heel lang geleden achter zich had gelaten. Zijn bijnaam – Silvermane – zei genoeg. Hij was de leider van

de Maggia, het grootste misdaadsyndicaat van de stad. Hij was de zilverrug, het alfamannetje en al decennialang het doelwit van iedereen die op zijn positie aasde. In zijn beroep betekende elk teken van zwakte je dood. Silvermane moest niet alleen bovenaan staan, hij moest er zeker van zijn dat iedereen dat ook zag – zelfs als het op mode aankwam. Het juiste zakenpak dat dominantie uitstraalde. Het juiste wapen, dat je vertelde dat de man die het droeg wist hoe hij het gebruiken moest. Dat was de reden waarom hij het nieuwste van Brioni droeg – ook al miste hij zijn oude homburghoed, donkergrijze gestreepte pak en zwart-witte schoenen. En dat was de reden waarom hij, in plaats van zijn oude tommygun, nu altijd een fijn klein wapen droeg dat vierhonderdtwintig kogels per seconde af kon vuren. De ervaring had hem ook geleerd onraad te ruiken. Dus toen Caesar Cicero, zijn advocaat, hem met zijn bulldogkop smeekte niet zonder beveiliging naar dit warenhuis te gaan, gingen er alarmbellen af. Goed advies? Ja, vast, maar er stak altijd iets achter dit soort advocatenpraatjes. Cicero, Silvermanes ambitieuze tweede man, stelde hem op de proef. Hij zocht naar een teken van zwakte in de oude baas, zodat hij hem iets kon flikken. Maar Silvermane was er niet in gestonken. In alle hoeken en gaten van de stad lagen lijken verborgen van honderden stomkoppen die belangrijke zaken, zoals deze ontmoeting, aan een of andere lakei hadden toevertrouwd. Hij kon het weten. Hij had de helft daar eigenhandig weggestopt. Ondanks zijn kwaaltjes – een heup die kraakte wanneer hij liep, een zwak hart dat hem sneller dreigde uit te schakelen dan de kogel van een huurmoordenaar – was Silvio Manfredi dus helemaal alleen gekomen. Hij weigerde ook maar één lijfwacht mee te nemen. Als het een valstrik was, had hij het ook geroken. Maar toen de minuten voorbij tikten en hij alleen bleef en de kou in zijn botten omhoogkroop, moest hij toegeven dat, tekenen van zwakte daargelaten, dood gewoon dood was.

Vroeg of laat kwam het moment waarop het niet zo'n goed idee meer was om op zijn ouder wordende instincten te vertrouwen. Hij was het adres al drie keer vergeten. Toen hij zijn notitieboekje nog eens controleerde – alleen een idioot vertrouwde dit soort speciale informatie toe aan zo'n digitaal geval – kon hij zijn eigen gekriebel nauwelijks lezen.

Hij keek naar zijn hand, bang dat het beven weer begonnen was. Geen trillende handen, maar de vingers die ooit botten braken waren nu zo gerimpeld dat ze hem aan zijn grootmoeder deden denken.

De gedachte aan die sadistische heks maakte hem onpasselijk. Als een van zijn mannen hier geweest zou zijn, zou hij die een oplawaai verkocht hebben om de herinnering van zich af te schudden. Toen zijn geadoreerde moeder gestorven was omdat ze hem probeerde te beschermen tegen een Siciliaanse gangster tijdens een vendetta, werd Silvio naar zijn enige nog levende familielid gestuurd. Dat takkewijf was nooit jong geweest. Ze was al zo verkalkt als een grafsteen toen ze elkaar ontmoetten.

De eerste woorden die ze hem in het gezicht spugde waren:

'Se non fosse per te, mia figlia sarebbe ancora vivo!'

Zonder jou had mijn dochter nog geleefd!

Ze was te reumatisch om een vuist te maken, dus ze sloeg hem met een houten lepel.

Maar 's avonds, wanneer ze dacht dat hij niet luisterde, zong ze voor zichzelf een kinderliedje. Een halfvergeten deuntje uit haar jeugd op het harde platteland, waar alleen de sterksten en de snelsten het overleefden en overleven het enige was wat telde.

*Je wordt geboren om weer dood te gaan,
zegt men; weet dat daar niets van deugt.
Wij kennen het geheim van het bestaan,
Drink, drink de nectar van de jeugd!*

Toen de houten lepel brak, stal ze de laatste centen die zijn moeder hem had nagelaten en kocht een nieuwe lepel van

metaal. Na een jaar van dagelijkse mishandelingen verboog die ook.

En zijn grootmoeder schudde de lepel naar hem.

‘Anche sarai la mia morte!’

Je wordt ook mijn dood nog eens!

Toen ze eindelijk stierf, na een enorme hartaanval, hoopte hij dat het waar was.

Silvermane probeerde zich het tweede couplet te herinneren, toen een kuch hem deed omdraaien. Er stond een gemaskerde man achter hem. Hij moest binnengekomen zijn toen

Silvermane verdiept was in zijn domme dromerijen – een fout die hij zich niet nog eens kon permitteren. De nieuwkomer stond al onprettig dichtbij.

Silvermane verborg zijn verrassing en snauwde: ‘Je bent laat.’

De gedaante in de helder groen-gele mantel haalde zijn schouders op zonder al te respectloos te zijn. Het kostuum was waarschijnlijk gemaakt om de aandacht af te leiden van zijn gezicht, dat slechts gedeeltelijk verscholen ging onder de veel te grote capuchon.

De stem was hees en diep, en het was moeilijk er een leeftijd op te plakken. ‘De geruchten waren dat je gezelschap mee zou brengen. Ik moest er zeker van zijn dat je alleen was.’

Manfredi deed alsof zijn gevoelens gekwetst waren. ‘Je dacht dat ik me niet aan mijn woord zou houden?’

De minachting in het antwoord was onmiskenbaar. ‘Van wat ik van jouw verleden weet, denk ik dat je vooral zo lang hebt weten te overleven omdat je alleen je woord houdt wanneer dat in jouw belang is. Ik ben blij dat je begrijpt dat dat nu ook het geval is.’

Silvermane glimlachte licht en kwam een beetje dichterbij.

‘Jouw informatie over de leveringen van de Kingpin was goud waard. Je hebt niets te vrezen van de Maggia, eh... hoe moet ik je noemen?’

‘The Schemer.’

Silvermane zoog op zijn tanden om niet in lachen uit te barsten en voelde een stukje kip losschieten dat daar

al sinds de lunch vastzat. ‘Oké, voor mijn part noem je jezelf Lady Gaga. Goed, nu we hebben kennisgemaakt, wat kan ik voor je doen, Schemer?’

‘De vraag is eerder wat ik voor jou kan doen.’ De gedaante hield een dikke dossiermap omhoog. ‘Ik weet dat je liever van papier leest.’

De kleine letters waren moeilijk te lezen, maar de tussenkoppen gaven Manfredi het gevoel weer jong te zijn.

‘Het hele distributienetwerk van Fisk! Als ik het goed aanpak, kan ik hem voorgoed uitschakelen.’ Silvermane kneep zijn ogen samen. ‘Wat heb jij tegen de Kingpin? Heeft hij je liefje vermoord of zo?’

‘Dat zijn mijn zaken.’

‘Natuurlijk, zeker, maar...’

De ervaring had hem geleerd niemand te vertrouwen zonder zijn zwakheden te kennen. Hij deed dus alsof hij een aanval van oudemannenduizeligheid kreeg, struikelde vooruit en probeerde de capuchon van The Schemer weg te trekken.

‘... ik hóú niet van geheimen!’

Óf hij was trager geworden dan hij zich gerealiseerd had, óf The Schemer was ontzettend snel. Zijn vingers maaiden door de lucht; The Schemer was al weggestapt. Silvermane zette zich schrap voor de tegenaanval. Maar The Schemer wachtte, nadat hij snel op veilige afstand was gaan staan, rustig Silvermanes volgende zet af.

‘Dat was onverstandig.’

Gelijk heeft-ie. Ik sta voor gek. Als deze idioot daar in een café zijn waffel over opendoet weet binnen een uur de hele stad het. En als Cicero erachter komt...

Silvermane had zijn wapen in zijn zak en zijn vingers jeukten.

Een deel van hem wilde The Schemer meteen mollen, hier en nu.

Maar het andere deel wilde het lijntje naar de Kingpin openhouden. Wat was de slimste zet? De besluiteloosheid vervulde hem met een misselijkmakende, gruwelijke zorg.

Opeens, uit het niets, was het alsof er een onzichtbare olifant op zijn ribben was gaan zitten. Silvermane kreunde, greep naar

zijn borst en viel op zijn knieën.

Pas toen de leider van de Maggia op zijn eigen linkerbovenarm begon te slaan van de pijn, kwam The Schemer dichterbij, ervan overtuigd dat de hartaanval echt was. ‘Heb je hulp nodig? Een dokter?’

Het medelijden in zijn stem maakte Silvermane razend.

Hij sloeg zijn betraande ogen op en keek in de schaduwen onder de capuchon. ‘Rot op! Wat kan het jou schelen of ik leef of sterf?’

‘Niets.’ Het misprijzen keerde terug. ‘Ik wil alleen zeker weten dat de informatie gebruikt wordt. Zo niet door jou, dan door je opvolger.’

‘Opvolger? Er komt geen opvolger. Ik zal er gebruik van maken. En nu wegwezen. Oprotten. ROT OP!’

IN HET glanzende kantoorgebouw dat boven Hell’s Kitchen uitrees, in de vergaderzaal van de Kingpin, hadden zich zowel vertrouwde adviseurs als ingehuurde spierbundels verzameld. De meeste spierbundels wisten dat alleen adviseurs toestemming hadden te spreken, maar nieuwste huurkracht Tommy Tuttle, een man met hoge jukbeenderen, moest het nog leren.

‘Dus waar kijken we nu naar, baas?’

Wilson Fisk, alias de Kingpin, ging iets verzitten om Tommy aan te kunnen kijken. De man had zijn gedachten onderbroken.

Fisks handgemaakte leren stoel kraakte als de boeg van een galjoen op ramkoers. Hopend dat zijn woedende blik duidelijk genoeg was, keerde hij zich weer om naar de op de muur geprojecteerde afbeelding.

‘De delicate graveringen zijn prachtig, Wesley, hypnotiserend zelfs. Ik begrijp waarom je zo gefascineerd bent. Maar hoe kan dit... artefact mijn organisatie weer aan de top helpen?’

‘Het is een schatkaart, Mr. Fisk. De sleutel tot het grootste geheim aller tijden. Talloze mannen zijn hiervoor gestorven, maar niemand weet wat het geheim precies is.’

Er zijn enkele wilde speculaties, maar geen mens is in staat geweest het te ontcijferen.'

Het antwoord was duidelijk onvolledig. De man met de bril ging er ongetwijfeld van uit dat zijn werkgever de rest wel zou begrijpen. Dat was een van de dingen die Wilson beviel aan Wesley.

'En jij gelooft dat je het wel kunt?'

'Niet in mijn eentje, maar ik heb een paar mogelijke medewerkers bekeken en er een geselecteerd. Hij zou gemakkelijk te... verwerven moeten zijn.'

Fisks vingers drukten witte patronen in zijn kin. 'Waar is dat ding nu?'

'De Nationale Wetenschapsstichting heeft het naar verschillende universiteiten gestuurd, hopen dat men daar de code kan kraken. Op dit moment wordt het tentoongesteld in de Empire State University.'

Tommy sprak weer. 'Gemakkelijk zat, om het daar te gappen. Wat hebben ze daar nou, een paar bebaarde professoren die jasjes met elleboogstukken dragen?'

Tweede overtreding, maar Fisk hield zijn ogen op het kleitablet gericht. Het treurige feit dat de jongen zich Tommy 'de Tateraar' noemde hielp hem niet. Maar iets aan hem herinnerde de vrouw van Fisk aan hun eigen zoon, dus hij probeerde de onderbreking opnieuw te negeren.

Gelukkig sprak Wesley weer. 'Nu wil het geval, Mr. Fisk, dat de universiteit beveiliging van buiten heeft ingehuurd, Tech-Vault. Op het eerste gezicht lijkt

het een betrouwbare beveiligingsfirma, maar ze zijn in handen van de Maggia. Ze doen in negentig procent van de gevallen prima werk voor hun klanten, maar laten het de Maggia wel altijd even weten wanneer er iets van bijzondere waarde de stad inkomt.'

Fisks belangstelling was gewekt. 'Ga verder.'

'Voor zover ik weet denkt Silvermanes consigliere, Caesar Cicero, dat het tablet veel te beroemd is om op de zwarte markt te kunnen verkopen. Ik betwijfel zelfs of hij Silvermane erover verteld heeft.'

'Maar de Maggia heeft geen idee hoe ze het moeten vertalen, en

wij wél!’ Fisks ogen twinkelden. ‘Wesley, je hebt jezelf overtroffen. Ik zoek al tijden naar een kans om ze voor schut te zetten. Dat tablet vlak voor hun neus wegkapen geeft ze de perfecte boodschap. En als de legende waar blijkt te zijn – ‘s werelds grootste geheim, wat het dan ook moge zijn – is dat een leuke bonus.’

‘Dank u, mijnheer. Het enige wat we...’

Niemand luisterde nog. Alle ogen waren op de deur gericht. Eerst was de Kingpin geërgerd door de zoveelste onderbreking, maar toen hij zich omdraaide en zag wie er naar binnen kwam voelde hij zijn woeste gelaatsuitdrukking veranderen in die van een kwetsbaar kind. De entree van de lange, slanke vrouw – haar perfect zwarte kapsel in het midden onderbroken door een baan van al even perfect wit haar – maakte de plotse stilte onder Fisks werknemers volkomen begrijpelijk.

‘Vanessa, mijn lief...’

Vanessa Fisk beantwoordde zijn verliefde blik met een koel

‘Vergeef me dat ik jullie onderbreek.’

De Kingpin herinnerde zich zijn zelden gebruikte goede manieren en kwam overeind. Zijn immense onderlijf duwde de tafel een beetje naar achteren. ‘Nee, jij hoeft me nooit om vergeving te vragen.’

Ze stond op het punt hem aan te raken, maar bedacht zich.

‘Ik probeerde te wachten, maar ik dacht dat ik gek werd. Ik sprak net met een van de vroegere klasgenoten van onze zoon. Hij zei dat Richard terneergeslagen was voordat hij op skivakantie ging. Ik kan maar niet ophouden me zorgen te maken.’

Niemand was verrast door de intieme aard van het gesprek.

De Kingpin en zijn vrouw gedroegen zich vaak alsof ze elkaar onder vier ogen spraken – niet omdat de rest van de wereld er niet toe deed, maar omdat ze de macht hadden alles stil te zetten.

‘Is iedere spijbelaar een gecertificeerde therapeut tegenwoordig?’

Hij schonk haar een smekende glimlach. ‘Je hebt

een te groot hart, ik heb je zien huilen om een zonsondergang.

Richard geniet van zijn vakantie, dat is alles.